ନଦୀୟା କୀର୍ତ୍ତନ

ତୃତୀୟ ଭାଗ

ବ୍ରଜବାସୀ ବାବାଜୀ

ଶ୍ରୀ ବୈଷ୍ଣବ ଚରଣ ଦାସ ଗୋସ୍ୱାମୀଙ୍କ

ଦ୍ୱାରା ସଂଶୋଧିତ

ଶ୍ରୀ ଦାଶରଥି ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ସଂଗୃହୀତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ପ୍ରାପ୍ତିସ୍ଥାନ

ଦାଶରଥି ପୁସ୍ତକାଳୟ

[illegible] କଟକ

[illegible]

ମୂଲ୍ୟ [illegible]

ନଦୀୟା କୀର୍ତ୍ତନ

ତୃତୀୟ ଭାଗ

ମଙ୍ଗଳାଚରଣ

ଅଖଣ୍ଡ ମଣ୍ଡଳାକାରଂ, ବ୍[illegible] ଯେନ ଚରାଚରମ୍ ।
ତତ୍ପଦଂ ଦର୍ଶିତଂ ଯେନ, [illegible] ଶ୍ରୀଗୁରବେ ନମଃ । ୧ ।

ହେଲୋଦ୍ଧୂଳିତ ଖେଦୟା ବିସଦୟା ପ୍ରୋନ୍ମୀଳ ଦାମୋଦୟା,
ସାମ୍ୟଚ୍ଛାସ୍ତ୍ର ବିବାଦୟା ରସଦୟା ଚିତ୍ତାର୍ପିତୋନ୍ମାଦୟା ।
ଶାଶ୍ବଦ୍ଭକ୍ତି ବିନୋଦୟା ସମଦୟା ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦୟା,
ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟ ଦୟାନିଧେ । ତବ ଦୟା ଭୂୟାଦ ମନ୍ଦୋଦୟା ।

ଚେତୋଦର୍ପଣ ମାର୍ଜ୍ଜନଂ ଭବମହାଦାବାଗ୍ନି ନିର୍ବ୍ବାପନଂ,
ଶ୍ରେୟଃ କୈରବ ଚନ୍ଦ୍ରିକା ବିତରଣଂ ବିଦ୍ୟାବଧୂ ଜୀବନଂ ।
ଆନନ୍ଦାମ୍ବୁଧି ବର୍ଦ୍ଧନଂ ପ୍ରତିପଦଂ ପୂର୍ଣ୍ଣାମୃତାସ୍ବାଦନଂ,
ସର୍ବ୍ବାତ୍ମସ୍ନପନଂ ପରଂ ବିଜୟତେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ସଂକୀର୍ତ୍ତନମ୍ । ୩ ।

———

ବନ୍ଦନା

ଜୟ ଜୟ ଗୌରଚନ୍ଦ୍ର ଶ୍ରୀ ଶଚୀ ନନ୍ଦନ ।
କୁନ୍ଦନ ବରନୀ କାନ୍ତି ଭୁବନ ମୋହନ ହେ । ୦ ।
ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗେ ଅବିରଳ ପୁଲକ ପୂରିତ ।
ପ୍ରେମଭରେ ଚଳ ଚଳ ଅଶ୍ରୁ ବିଗଳିତ ହେ । ୨ ।

ଜପିୟାଁ ଜପାଏ ନାମ ମଧୁର ମଧୁର ।
ଗାଇୟାଁ ଗାଉଁୟେ ଗାନ ନିଜଗୁଣ ସାର ହେ । ୩ ।
ନାଚିୟାଁ ନାଚୁୟେ ଯେ ବଧିର ଜଡ଼ ଅନ୍ଧ ।
ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇୟା ଯେଇ କରୟେ ଆନନ୍ଦ ହେ । ୪ ।
ଏମନ ଗୌରାଙ୍ଗ ଶ୍ରୀପଦେ କର ଆଶ ।
କହେ ଅକିଞ୍ଚନ ଦୀନ ବୈଷ୍ଣବ ଦାସ ହେ । ୫ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନ

(ନଦୀୟା ନାଗରୀଦେର ରୂପାନୁରାଗ)

ଆହା କିବା ସଖି । ମଧୁର ମୂରତି;
ନଦୀୟା ବିହାରି ଗୋରା ଗୋ ।
ନୟନ ସଫଲ, ହଇଲ ଆମାର;
ହେରିୟାଁ ଗୌରାଙ୍ଗ ଗୋରା ଗୋ । ସଜନି । । ୧ ।
ବଙ୍କିମା ନୟନେ, ହେରଇ ଗୃହାନି;
କି ଅବା ମଦନ ଶର ଗୋ ।
କୁଲ କାମିନୀ ଯେ, ରହିତେ ପାରବେ;
ଦମ୍ଭ ହବେ ଛାରଖାର ଗୋ ! ସଜନି । । ୩ ।
ଆଜାନୁ ଲମ୍ବିତ, ହେର ବେଣିହସ୍ତା;
ହୟେଛେ କେମନି ଶୋଭା ଗୋ !
କଷ୍ଟି ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଜିନି, ଭୁବାହୁ ଦୋଲନି;
ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର ଯୁବା ଗୋ । ସଜନି । । ୪ ।
ଷ୍ଟିତ କାଞ୍ଚନ, ବିଜୁରି ବରନ;
ଝଲକିଛେ ନୀଲମଣି ଗୋ !
ଏଇ ଗୋ ବ୍ରଜେର, ସବ ନନୀ ଚୋର,
ବୈଷ୍ଣବ ଦାସ ଭଣି ଗୋ । ସଜନି । ୫ ।

ଦର୍ଶନାନୁରାଗ

(ଢନୈଢା ନଦୀୟା ନାଗରୀ ଛନ୍ଦ)

ସଇ ଗୋ ! ଥମି ତ ଅଭାଗୀ ନାରୀ ।
ଗୌରାଙ୍ଗ ମୂରତି, ଦେଖିତେ ନ.ହନୁ;
ଢଖନ ନୟାନ ଭରି ଗୋ । ଧ୍ରୁ ।
ମନେର ଉଛାସେ, ଗେନୁ ଗଙ୍ଗାର ଘାଟେ,
ହେରତେ ନଦୀୟାଗୃନ୍ଦ ।
ଯଖନ ଦେଖିନୁ, ଜ୍ଞାନ ହରାଇନୁ,
(ସେଇ) ଭୁବନ ମୋହନ ଫାନ୍ଦ ଗୋ । ୧ ।
କିବା ଭମନୀୟ, ଶଚୀର ତନୟ,
ଗଢ଼ି[illegible] କୋନ ବିଧି ?
(ଏକଦିନ୍) ଦେଖିତେ ଦେଖିତେ, ଭାବିନୁ ମନେତେ
ଢନ୍ଦଛେ ଅଖିଲ-ନିଧି ଗୋ । ୨ ।
ଶୁନେ ଛିନୁ କାନେ, ଗୋକୁଲ ଭୁବନେ,
ନନ୍ଦେର ନନ୍ଦନ କାନୁ ।
ନାରୀ ଭୁଲାଇୟା, କୁଟଞ୍ଜ ଫିରାଇୟା,
ହେରବ୍ୟ କରେଛିଲ୍ ତନୁ ଗୋ । ୩ ।
ଅବେ ନଦୀୟାତେ, ନାଗରୀ ଭୁଲାତେ,
ଅସିୟାଛେ କିଗୋ ସେଇ ?
ଆମାର ଭାଗ୍ୟତେ, ମିଳନ ନା ଘଟିଲ,
ବଇଷ୍ଣବ ଦାସ କହୁ ଗୋ । । ୪ ।

ଗୌରଚନ୍ଦ୍ରେର ରୂପ ମାଧୁରୀ

(ପରଜ୍ଞର ନଦୀୟା ନାଗରୀ)

ଅପରୂପ ହେମ ମଣି ଭାତି ଅଖିଲ ଭୁବନ ପରକାଶ ।
ଚୌଦିଗେ ପାର୍ଷଦ ତାରା ପୂର ଚନ୍ଦ୍ର କଲି ଅବେଶ୍ୟା ।

ଅଭିନବ ଗୋରା ଦ୍ୱିଜରାଜ, ଉଇଁଲ ନବଦ୍ୱୀପ ମାଝ । ଧ୍ରୁ ।
ପୁଲକିତ ସ୍ଥିର ଚର ଜାତି, ପ୍ରେମ ଅମିୟା ରସେ ମାତି ।
କେହ ବଧୂମଣି ସପ କାନ୍ଦେ, କେହ ହାସେ କୁମୁଦନୀ ଛନ୍ଦେ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ ଚକୋର, ଲୁବଧ ଲବ ଲଗି, ବିଭୋର ।

ଦର୍ଶନ ଲାଲସା

(ଜନୈକା ନଦୀୟା ବାସିନୀର ଉକ୍ତି)

ସଖି ଗୋ ! ଆମିକି ଦେଖିବ ଆର ?
ଯା ଦେଖେଛି ସେଇ ସୁରଧୁନୀ ତୀରେ କୋଟି ମଦ[illegible] ଗୋର ।ଧ୍ରୁ।
ସଖି ଗୋ ! ପ୍ରେମେ ଢଳ[illegible] ଆଁଖି !
ମୃଦୁ ମୃଦୁ ହାସ ଅଳପ ବଚନ ସେ[illegible] ଗୋ ସୋନାର ପାଖୀ ।
ସଖି ଗୋ ! ମତ୍ତ କରୀ ଜିନି ଗତି ।
ଆଜାନୁ ଲମ୍ବିତ ଯୁଗଳ ଶ୍ରୀଭୁଜ ମତ୍ତ ବ୍ୟାଘ୍ର ଜିନି ସ୍କନ୍ଧ । ୨ ।
ସଖି ଗୋ ! ନବୀନ ବୟସ ରଙ୍ଗ ।
ଦେଖିଲେ ନୟନେ କେ ପଣ୍ଡବରଣୀ ନା ସମର୍ପିବ ତାରେ ଅଙ୍ଗ ।
ସଖି ଗୋ ! ମନେ ଏଇ ଅଭିଳାଷ ।
ହେ ବଳସ୍ତୁର ଚରଣ ଦାସିଅ ଆମି ତା ଦାସେର ଦାସ ।୩।

ଗୌରାଙ୍ଗ ମାଧୁରୀ

(ଜନୈକା ନଦୀୟା ନାଗରୀ ଉକ୍ତି)

ଅପରୂପ ଗୋରା ନଟରାଜ ।
ପ୍ରକଟ ପ୍ରେମ ବିନୋଦ ନବ ନାଗର ବିହରେ ନବଦ୍ୱୀପ ମାଝ ।।
କୁଟିଳ କୁନ୍ତଳ ଗନ୍ଧ ପରିମଳ ଚନ୍ଦନ ତିଳକ ଲଲାଟ ।
ହେରି କୁଳବତୀ ଲାଜମନ୍ଦିର-ଦୁୟାରେ ଦେଉଛି କପାଟ ।।
ଶ୍ରୀବର ଭରି ଜାନୁ, ବାହୁର ସୁବଳନ, ଦୋସର ଗଜମତି ହାର
ସୁମେରୁ ଶିଖରେ ଯେଛନ ଝାମ୍ପିୟା ବହଇ ସୁରଧୁନୀ ଧାର ।।

ସଂକୁଳ ଅତୁଳ ଚରନ ଯୁଗଲ୍ ନଖ ମନ ବାଧି ଚକୋର ।
ଭକତ ଭ୍ରମର ସୌରଭେ ଅକୁଲ୍ ବାସୁଦେବ ଦତ୍ତ ବନ୍ଧୁଭୋର ॥

———

ରୂପ ବର୍ଣ୍ଣନ

(କନୈକା ନଦୀୟା ନାଗରୀ ଉକ୍ତି)

ସଜନି । କି ଅପରୂ ଦେଖିନୁ ଆମି ।
ସୋନାର ବରନ ଗୋରା, ଯୁବତୀର ଚିତ୍ତ ଚୋରା,
କବେ କି ଦେଖେଛ ତାରେ ତୁମି । ଧ୍ରୁ ।
ସଙ୍ଗେ ସହଚର ଗନ, ସୁମଧୁର ନରତନ,
ଗାନ [illegible]ୟାଛେନ ଭୋଲ୍ ।
କେ ବାଏ ମୃଦଙ୍ଗ ତାଲ, କେହ ବଲେ ଭାଲ ଭାଲ,
ସବାର୍ ଉରେ ମାଲ୍ତୀର ମାଲ୍ । ୧ ।
ଚନ୍ଦନ ଚର୍ଚ୍ଚିତ ଅଙ୍ଗ, ଖଞ୍ଜନ ହୟେଛି ଭଙ୍ଗ,
ଦୁଟି ପଦ ଛନ୍ଦୟା ଛନ୍ଦିୟା ।
କୃଷ୍ଣଲୀଳାମୃତ ରସେ, ଡୁବିଛେନ ସବଶେଷେ;
ପ୍ରେମାବେଶେ ପୁଲକିତ ହୟା । ୨ ।
ଅହା କିବା ଚମତ୍କାର, ମାଝେ ଗଉର କିଶୋର;
ନାଚେ ତାଲେ ଠମକି ଠମକି ।
ମୋହନ ମାଦକ ଭରା, ନୟନାନନ୍ଦ ପସରା;
ଚୋଖ ଉଠେ ଚମକି ଚମକି । ୩ ।
ଯାବେ ତାରେ ପ୍ରେମଧନ, ଅକୁଣ୍ଠିତେ କରେ ଦାନ;
ଏମନ ଦୟାଲ ଶିରୋମଣି ।
ଦେଖିନୁ ଗଙ୍ଗାର ଘାଟେ, ଜଲ ଆନିବାର ବାଟେ,
ଦୀନ ବଲଭଦ୍ର ଦାସ ଭଣି । ୪ ।

———

ଶ୍ରୀ ଗୌରାଙ୍ଗ ଆବେଶ

ଆବେଶେ ଅବଶ ଅଙ୍ଗ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚଲେ ।
ଭାବ ଭରେ ଗରଗର, ଆଁଖି ନାହିଁ ମେଲେ ।।
ପୂରବ ଚରିତ ଯତ, ପୀରତି-କାହିଣୀ ।
ଶୁନି ପହୁଁ ମୁରଛିତ ଲୋଟାୟ ଧରଣୀ ।।
ପତିତ ହେରିୟା କାନ୍ଦେ ନାହିଁ ବାନ୍ଧେ ଥିର ।
କତ ଶତ ଧାରା ବହେ ନୟନେର ନୀର ।
ନାଚେ ପହୁଁ ରସିକ ସୁଜାନ ।
ଯାର ଗୁନେ ଦରବୟେ ଦାରୁ ପାଷାଣ ।
ପୁଲକେ ମଣ୍ଡିତ ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ-ଯୁଗ [illegible]
ଲୋଟାୟା ଲୋଟାୟା ପଡ଼େ ହରି [illegible] ବଲି ।
କୁଲବତୀ ଝୁରେ ମନେ ଝୁରେ ଦୁଟି ଆଁଖି ।
ଝୁରିୟା ଝୁରିୟା କାନ୍ଦେ ବନେର ପଶୁ ପାଖୀ ।।
ଯାର ଭାବେ ଗୃହବାସୀ ଛାଡ଼େ ଗୃହ ସୁଖ ।
ବଲରାମ ଦାସ ସବେ ଏ ରସେ ବିମୁଖ ।।

ଗୌରାଙ୍ଗ ବିଳାସ

ନବଦ୍ୱୀପେ ଦେଖିବ ଗୌରାଙ୍ଗ ବିଲାସ ।
ପ୍ରକଟିଲ ଅପ୍ରକଟ ବ୍ରଜ ପ୍ରେମରସ ହେ ।।
ଅନେକ ଯୁଗେର ଅର୍ଜିତ ଧନ ଯେତ ।
ଦୀନହୀନେ ବିତରିଲ ଦୟାଲ ନିମାଇଁ ହେ ।।
କେହ ବୁଝେ କେହ ନା ବୁଝେ ଇହାର ମରମ ।
ନିପୁ ପରଶକରେ ଜାନେ ଗୌରମନ ପ୍ରେମ ଢେଉ ।
ଜାଲ ଛଲ ଧୌତ ହେଲ ଅବେ ଯେ ଜାର ମନ ।
ଶ୍ରୀଗୁରୁ କିପାୟ ବଳପୁବ କିଛୁ ଜାନେ ହେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ମହିମା

କି ହେରନୁ ଓଗୋ ମାଈ । ଶ୍ରୀଗଦାଧର ରାଜ ।
ଭକତ କଳ୍ପତରୁ ନବଦ୍ୱୀପ ମାଝ ।
ପୀରତର ଶାଖା ସବ ଅନୁରାଗ ପାତେ ।
କୁସୁମ ଅବଳି ତାହେ ଜଗତ ମୋହିତେ ।।
ନିରମଲ ପ୍ରେମଫଲ-ଫଲେ ସର୍ବକାଲ ।
ଏକ ଫଲେ ନବରସ ଝରଯେ ଅପାର ।।
ଭକତ ଭ୍ରମର ପିକ ଶୁକ ଅଳି ହଂସ ।
ନିରବଧି ଖଲସ୍ୱୟେ ରସ ପରଶଂସ ।।
ସ୍ଥିର ଚର ସୁ[illegible]ର ଯାର ଛାୟା-ପୋଷେ ।
ବାସୁଦେବ ବଞ୍ଚିତ ଅପନ କର୍ମ ଦୋଷେ ।।

———

ଗୌର ନାମ ମାଧୁରୀ

ଗୌରର ନାମଟି କିବା ପରିପାଟି
ଶୁନିଲେ ଜୁଡ଼ାୟ ପ୍ରାନ୍ ଗୋ ।
ଗୋରା ଗୋରା ବଲି କେ ନା ଯାବେ ଭୁଲି;
ଯେ ନାମେର ଗୁନ ଏମନ୍ ଗୋ, ସଙ୍ଗିନି ।। ୧ ।
କେ ବଲେ ନିମାଇଁ କେ ବଲେ ଗୌରାଙ୍ଗ,
କେ ବଲେ ଚୈତନ୍ୟଚନ୍ଦ୍ର ଗୋ ।
ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ନାମେ ଏଇ ନଦୀୟା ଗ୍ରାମେ
କେ ଡାକେ ହୟା ଅନନ୍ଦ ଗୋ, ସଙ୍ଗିନି । ୨ ।
କେ ବଲେ କଖିନ ଶଚୀର ନନ୍ଦନ;
କେ ବଲେ ନଦୀୟାଚନ୍ଦ୍ର ଗୋ ।
ଜଗନ୍ନାଥ ସୁତ କେ ବଲେ ବିୟାଳ;
କେ ବଲେ ମୋହନ ଫାନ୍ଦ ଗୋ, ସଙ୍ଗିନି ।। ୩ ।

ଏହିମନ୍ତ ଭଣ ନାମ ଧରି ଡାକେ;
ନଦୀୟା ନଗରବାସୀ ଗୋ ।
ଗୌରାଙ୍ଗ ଚରଣ କରିୟା ସ୍ମରଣ;
ବୋଲେ ଦୀନ ବ୍ରଜବାସୀ ଗୋ ।। ୪ ।

ଶ୍ରୀ ଗୌରାଙ୍ଗ ମହିମା

କୁନ୍ଦନ କନୟା, କଲେବର କାନ୍ତି ।
ପ୍ରତିଅଙ୍ଗେ ଅବିରଳ, ପୁଲକ କୋପାନ୍ତି ।
ପ୍ରେମଭରେ ଢଳ ଢଳ, ଲୋଚନେ ଗୃହ୍ୟ ।
କତହୁଁ ମନ୍ଦାକିନୀ ଚହୁଁ ବହିଯାଏ ।
(ଦେଖ ଦେଖ ଗୋରା ଗୁଣମଣି)
କରୁଣାୟ କୋ ବନ୍ଧୁ, ମିଳିୟଲ ଅନ୍ତ ।
ଜପି ଜପାୟେ ମଧୁର ନିଜ ନାମ ।
ଗାଇ ଗାଓୟାୟେ ଅପନ-ଗୁଣଗ୍ରାମ ।
ନାଚି ନାଚଓୟେ ବଧିର ଜଡ଼ ଅନ୍ଧ ।
କତହୁଁ ନା ପେଁଖୋ ଐଛନ ପରବନ୍ଧ ।।
ଅପନ୍ତ ଭୋର ଭୁବନ କରୁ ଭୋର ।
ନିଜ ପର ନାହିଁ ସମ୍ବରେ ଦେଇ କୋର ।
ଭାସଲ ପ୍ରେମେ ଅଖିଲ ନର ନାରୀ ।
ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ କହେ ଜାଉଁ ବଲିହାରି ।

ଶ୍ରୀ ଗୌରାଙ୍ଗ ଭାବାବେଶ

ଭାବାବେଶେ ଗୌରଶଶୀ, କି ନା ହୁଏ ଦିବା ନିଶି;
ଭକତନ କି ରଙ୍ଗ ପରକାଶେ ।
କବେ ରା ଧା ରା କହେ, ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱେ ଦେଖି ବାହୁ ତୁଳେ;
ନାଚେ ଗାଏ ପୁନଃ କାନ୍ଦେ ହାସେ । ୧ ।

ପୁଲକ କଦମ୍ବ ଅଙ୍ଗେ, ଆସେ କୋନ ପରସଙ୍ଗେ;
ଅପେ ଜାନେ ଗୌର ଦ୍ୱିଜମଣି ।
ଅର କେ ଜାନିତେ ନାରେ, କିଛୁ ପ୍ରିୟ ପରିକରେ;
ଜାନେନ ଅପନ ଶକ୍ତି ଯେନି । ୨ ।
କମଲ ନୟାନ ଦୁଇ, ନୀରେ ଜରଜର ଉହିଁ;
ମୁଖେ ଅଇସେ ଗଦଗଦ ବାଣୀ ।
କାହାଁ ବୃନ୍ଦାବନ ଧାମ, କାହାଁ ବ୍ରଜେର ସୁଖପ୍ରେମ,
ଏଇ ବଲି ଲୋଟାୟ ଧରଣୀ । ୩ ।
ପୁନଃ ଉଠିୟାଁ ହୁଙ୍କାର,— ଗରଜନେ ଚଉପର
ସ୍ତମ୍ଭ ହଏ କେନ କେବା ଜାନେ ?
ବଇଷ୍ଣବ ଦାସ ଭଣେ ଭାବାବେଶ ଗୋରା ଗୁଣେ;
ନା ପଡ଼ିଲ ଅମାର ନୟନେ । ୪ ।

———

ଗୌରାଙ୍ଗ ନର୍ତ୍ତନ ମାଧୁରୀ

କେଶେର ବେଶ, ଭୁଲିଲ ଦେଶେ;
ଟାଦେ ବସମୟ ହାସି ଗୋ !
ନୟନ ତରଙ୍ଗେ, ବ୍ୟାକୁଲ କରିଲେ;
ବିଶେଷେ ନଦୀୟାବାସୀ ଗୋ ।।
ଅହା ! ଗୌରାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ନାଚେ ଗୋ ।
ନାଗର-ନାଗରୀ, ପ୍ରେମ ଭକତି
ଯରେ ଘରେ ପହୁଁ ଯାଚେ ଗୋ ।। ଧ୍ରୁ ।
ଛଲ ଛଲ କରେ, ନୟନ ଯୁଗଲ,
ଜତ ନଦୀ ବହେ ଧାରେ ଗୋ ।
ପୁଲକେ ପୂରିତ, ଗୋରା କଲେବର;
ଧରଣୀ ଧରିତେ ନାରେ ଗୋ ।।

ଚରଣ କମଲ, ଅତି ସୁଚଞ୍ଚଲ;
ଅଥିର ତାହାର ଗତି ଗୋ ।
ବଦନ କମଲେ, ଗଦ ଗଦ ସ୍ୱରେ;
ଗାୟୁ ରସକେଳି ଗୀତ ଗୋ ।।
ହା ହା କରି କରି, ଭୁଜ ଯୁଗ ତୁଲି;
ବଲେ ହରି ହରି ବୋଲ ଗୋ ।
ରାଧା ରାଧା ବଲି, ଡାକେ ଉଚ୍ଚ କରି;
ଦେଇ ଗଦାଧରେ କୋଲ ଗୋ ।।

କୀର୍ତ୍ତନ ପ୍ରଚାର

ଶଚୀନନ୍ଦନ ଗୌର ନଦୀୟା ନଗରେ ।
ମଣ୍ଡଳୀ କରିୟା ନାମ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ କରେ ।
କେ ବାଦ୍ୟେ ମୃଦଙ୍ଗ କେବା ବାଜାୟ ଭେରୀ ତୁରୀ ।
କେ ବାଜାୟ କରତାଳ ମଙ୍ଗଳ ମହୁରୀ ।
କେ ବାଜାୟ ଘଣ୍ଟ କେ ବାଜାୟ ଶିଙ୍ଗା ବାଂଶୀ ।
ନାନା ସ୍ୱର ଉଚ୍ଚାରିୟା ଛାନେ ମାନେ ରହି ।
ମାଝେ ନାଚେ ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ଦୁଟି ବାହୁ ତୁଲି ।
ଜଗଜ୍ଜନ ମନ ହରେ କୀର୍ତ୍ତନ ମଣ୍ଡଳୀ ।
ଉଡ଼ୟେ ପତାକାଶ୍ରେଣି ପାତକନାଶନ ।
ହରିଧ୍ୱନି କଲରବେ ଭରିଲ ଭୁବନ ।
ପାଷଣ୍ଡ ଦଲନ ବାନା ଜଗତେ ବିସ୍ତାର ।
ବିନା ମୂଲେ ହରିନାମ ବିଳାୟ ନିରନ୍ତର ।
ମୋହିତ ସକଲ ଲୋକ ନାସ୍ତିକ ଯବନ ।
ନବଦ୍ୱୀପବାସୀ ଯତ ବଲେ ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ।
ଗୌରାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ପଦଯୁଗେ କରି ଆଶ ।
ଶ୍ରୀଗୁରୁ ସ୍ମରିୟା କହେ ବଇଷ୍ଣବ ଦାସ ।

ଶ୍ରୀଗୌରାଙ୍ଗ ବ୍ରଜଭାବାବେଶ

ଗୋବର୍ଦ୍ଧନର ଅଙ୍ଗେ ଯହିଁ ନିଜ ଅଙ୍ଗ ଦୟା ।
ସେ ନ ବୃନ୍ଦାବନ ଶୁନ ଅନଦତ ହୈୟା ।
ଅନନ୍ତ ଈନଙ୍ଗ ଲୀଳା ଦେଖେବ ବଲନ ।
ମୁଖଗୁଁଦ କି କହିବ ? କହିତେ ନା ଜାନି ।
ନ ଦେଖ ଗୌରଙ୍ଗ ଗୁଁଦ ଗଦାଧର-ରସେ ।
ଗଦାଧର ନାଚେ ଯହିଁ ଗୌରାଙ୍ଗ ବିଲାସେ ।
ତ୍ରିଭୁବନ ଦରବିତ ଦଙ୍ଗତ ରସେ ।
ମୁରାରି ବଞ୍ଚିତ ହେଲ ନିଜ ମାୟା ଦୋଷେ ।

ଗାୟନ ମାଧୁରୀ

ଅହା କି ବର୍ଣ୍ଣିବ ସଖି । ଗାୟନ ମାଧୁରୀ ।
ସୁମଧୁର କଣ୍ଠେ ଗୋରା ଆଲାପ ଉଚ୍ଚାରି ॥
ଅଭିନବ ନର୍ତ୍ତନ ବିଲାସ ଅନୁପମ ।
ବ୍ରଜେର ନିଗୂଢ଼ ରସ କରିଛେ ବ୍ୟାଖ୍ୟାନ ।
ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ମେଳେ ପ୍ରକଟାୟ ରସମର୍ମ ।
ଜନେ ଜନେ ବିତରୟେ ସୁଧା ମଧୁରିମ ।
ନଦୀୟା ବିହାରୀ ଗୋରା ପଦେ କରି ଆଶ ।
କହେ ଦୀନ ହୀନ କାଙ୍ଗାଲ ବଲ୍ଲଭ ଦାସ ।

ସୁରଧୁନୀ ତୀର ବିହାର

(ଗୋରା) ଦୟାର ଅବଧି ଗୁଣନିଧି ।
ସୁରଧୁନୀ ତୀରେ ନଦୀୟା ନଗରେ ବିହରୟେ ନିରବଧି ।
ଭୁଜଯୁଗ ଅର୍ପିୟା ଭକତେର କାନ୍ଧେ ।
ଚଲି ଯାଇତେ ନା ପାରେ ଗୋରାଚାନ୍ଦ ହରିହରି ବଲି କାନ୍ଦେ ।

ନୟନେ ଛଳଛଳ ନୟନ ଯୁଗଳେ ଝର ନଦୀ ବହେ ଧାରେ ।
ପୁଲକେ ପୂରିଲ ଗୋରା କଳେବର ଧରଣୀ ଧରିତେ ନାରେ ।
ସଙ୍ଗେ ପାରିଷଦ ଫେରେ ନିରନ୍ତର ହରିହରି ବୋଲି ବଲେ ।
ସଖୀର ଭାବେତେ ବ୍ରଜପୁର ଦଯାଁ ହେଲିତେ ଦୁଲିତେ ଚଲେ ।
ବଦନ ଭରିୟାଁ ପ୍ରେମ ଉଛଳିଲ ପତିତପାବନ ନାମ ।
ଶୁନି ୟାଁ ଭରସା ପରମାନନ୍ଦେର ମନେତେ ନା ଲୟ ଆନ ।

———

ନାମପ୍ରେମ ବିତରଣ

ଆଇସ ଆଇସ ସଈ ! ଆଇସ୍ ଗୋ ବହିନ ।
ନାମ ପ୍ରେମ ବିଲାଇଛେ ଗଉର ମୋ[illegible] ତୋ, ସଈ ଗୋ ।୧।
ଜାତି ବା ଅଜାତି ପାତ୍ର ଅପାତ୍ର ନା ଜାନେ ।
ଯାରେ ତାରେ ପ୍ରେମଧନ ଦିଏଛେ ଆପନେ ଗୋ,ସଈ ଗୋ ।୨।
ଦୀନହୀନ ପାମର ପାତକୀ ଦୁରାଚାର ।
ପାଷଣ୍ଡୀ ନାସ୍ତିକ କେବା ନା କରେ ବିଚାର ଗୋ, ସଈ ଗୋ ।୩।
ସବାକେ ସମାନ ଦେଖେ ଡାକେ ଭାଇ ଭାଇ ।
ଅଧ. କି ସମଦରଶୀ କଲିହାମ୍ବୁ ଯାଇ ଗୋ, ସଈ ଗୋ । ୪ ।
ଅଗ୍ରୁଣ୍ଡାଲେ କୋଲ କରେ ଦୁବାହୁ ପ୍ରସାରି ।
ବନୟୀ ହଇୟା ଭାସେ ବଲି ହରି ହରି ଗୋ, ସଈ ଗୋ ! ।୫।
କବେ ପରିଚୟ ପେୟେଛିଲ କି ସବାରେ ?
ଭାଇ ଅଛ କି ଗୋ ବଲି ପୁଛୟେ ମଧୁରେ ଗୋ, ସଈ ଗୋ । ।
ଦୟାଲ ସାମନ୍ତ ଆମାର ଗୌରାଙ୍ଗ-ସୁନ୍ଦର ।
ବଇଷ୍ଣବ ଦାସ ଚାହେ ଯୁଗଲ ପୟର ଗୋ, ସଈ ଗୋ ! । ୭ ।

———

ଯୁଗଲ ତତ୍ତ୍ୱ

ଓଗୋ ଦଦ ବଲ ତୁଇ, ଏଇ କି ଗୋ ବଟେ ସେଇ;
ବ୍ରଜପୁର କାଲିଆ କହ୍ନାଇଁ ।

ବାହାରେ ରାଧାର କାନ୍ତି, ଅନ୍ତରେ କାଳିଆ ଜ୍ୟୋତି;
ଝଲସି ଉଠୁଯେ ଦ୍ୟୁତି ହୋଇ ।
କେବେ ବୋଲେ ରାଧେ ରାଧେ, କେବେ କୃଷ୍ଣ ନାମ ସାଧେ,
ଉଚ୍ଚସ୍ୱରେ କରଯେ କୀର୍ତ୍ତନ ।
କେବେ କାନ୍ଦେ ହାସେ ନାଚେ ଗଦାଧର ବାମେ କାଚ୍ଛେ;
ଦେଖ ଦେଖ କେମନ ଶୋଭନ ।
ନଦୀୟା ବାଜାର ଧୂଳି, କି ଭାବଯାଁ ମାଖେ ଅଙ୍ଗ,
କିବା ଅଛି ଭାବ ଗୋ ମନେ ।
ପ୍ରାଣ ପ୍ରୀତ ପ୍ରାଣସାଥି, ଦଳିଯା କରେ ବନତି;
କାରେ ଏ ଗୋ ପୁଲକ ବପୁ ନେ ।
ଫଣି ମଣିହାର ସମ, ଧରେ କି ଦ୍ରବ୍ୟ ସନ୍ଧାନ;
ଘାଟେ ବାଟେ ଆଉ ନଦୀତଟେ ।
ଏଇ ସେ ଯୁଗଳ ତନୁ, ଏକ ତନୁ ପ୍ରାଣମିତ;
ବଇଷ୍ଣବ ଯାଚ ନାମ ରଟେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ମହିମା

(ଝିଞ୍ଝୁଟି)

ଗୌରାଙ୍ଗ କରୁଣାସିନ୍ଧୁ ଅବତାର ।
ନିଜ ଗୁଣେ ଗନ୍ତିସ୍ଥ, ନାମ ଶଚୀନନ୍ଦନ
ଜଗତ ପବିତ୍ର କଲ ହାର । ୧ ।
କଳି ତମିରକୁଳ, ଅଖିଳ ଲୋକ ଦେଖି;
ବଦନ ଚାନ୍ଦ ପରକାଶ ।
ଲୋଚନ ପ୍ରେମ, ସୁଧାରସ ବରଷନେ;
ଜଗଜ୍ଜନ ତାପ ବିନାଶ । ୨ ।
ଭକତ କଳପତରୁ, ଅନ୍ତରେ ଅନ୍ତରୁ;
ରୋପଲ ଠାମ ଠାଏ ।

ଯଚ୍ଛୁ ପଦାତଳ, ଅବଲମ୍ବର ପଲ୍ଲବ,
ପୂରଲ ନିଜ ନିଜ କାମ । ୩ ।
ଭବ ଗଜେନ୍ଦ୍ର ରତା ଓଟେସ୍ଥ ଅଙ୍କୁଶନେ;
ଆଛ ନ ପଁହୁଚେ ବଲସ ।
ସଂସାର କାଲକୂଟ- ବଟେ ଦଗଧ ଲଏ
କଲ ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ । ୪ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ନର୍ତ୍ତନ

ଅହା କିବା ଶୋଭା ଗୌରାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ମଧୁର ମଧୁର ନାଚେ ରେ ।
ଦୀନହୀନ ଦେଖି କରୁଣାର୍ଦ୍ର ହୃଦୟେ ନାମ ପ୍ରେମଧନ ଯାଚେ ରେ ।
ପତିତପାବନ ଦୟାଲ ନିତାଇ ନୃତ୍ୟଙ୍କରେ ତାର କାଛେ ରେ ।
ପ୍ରିୟ ଗଦାଧର ଶ୍ରୀବାସ ପଣ୍ଡିତ ସମାଇ ଗୋବିନ୍ଦ ପାଛେ ରେ ।
ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ରଙ୍ଗେ ବରଜ ପ୍ରସଙ୍ଗେ ପାତ୍ରାପାତ୍ର ନାହିଁ ବାଛେ ରେ ।
ଯତ ନାମଧନ ଯେ ନିବେ ଏଖନ ତତ ଗୋରା ଯାଚିଅଛେ ରେ ।
ଜୀଓରେ ଜୀଓରେ ବଲିୟା ଡାକିଛେ ଅକପଟେ ମନସ୍ତୁଷ୍ଟେ ରେ ।
ବଇଷ୍ଣବ ଦାସ ପାମର ଅଧମ ସଂସାର ଯେଜନେ ଭ୍ରମିଛେ ରେ ।

ଗୌର ମହିମା

ଗୋରା ହେମ ଜଲଦ ଅବତାର । ସଘନେ ବରଷେ ଜଲଧାର ।
ନିଜଗୁଣେ କରିୟା ବାଦଲ । ଗମ୍ଭୀର ନାଦେ ଦଗ ଝଲମଲ ॥
କରୁଣା ବିଜୁଲି ଦିନରାତି । ବରଷୟେ ଅବିରତ ପୀରିତି ।
ସୁଖପଙ୍କ କରି କ୍ଷିତିତଲେ । ପ୍ରେମ ପଲ୍ଲବିଲ ନାନ ଫଲେ ।
ଏକ ଫଲେ ନବରସ ଝରେ । ଅବଧି କେ କହିତେ ପାରେ ? ।
ନାମଗୁଣ-କର୍ମ ଚିନ୍ତାମଣି । କହେ ବାସୁ ଅଦଭୁତ ବାଣୀ ।

ଗୌର ପ୍ରେମ ଲୀଳା

ଗୌର ପ୍ରେମଲୀଳା, ଅଦଭୁତ ଖେଳ,
ଭୁବନେ ବିଦିତ ହୋଇ ରେ ।
ହରି ନାମାମୃତ, ଯେତେ ଅବିରତ,
ଗୋରା ପରମ ଦୟାଲ ରେ । ୧ ।
ଦେବା ଜାନେ ଯତ— ରହସ ଗୋପନ ଧନ,
ମଜ୍ଜାଏ ନଦୀୟା ଗୃହ ରେ ।
ନିତ୍ୟ ନବ ନବ, ଭାବେ ଭକ୍ତ ସବ,
ହସୁଛନ୍ତି ମହାନନ୍ଦ ରେ । ୨ ।
ଖୋଲ କରତାଳେ, ନଗର କୀର୍ତ୍ତନେ,
ତାନ ମାନ ସୁଯତନ ରେ ।
ନ ନା ରାଗ ଛଳେ, ତାନ କୁତୁହଳେ,
ମୁଗଧ ସବାର ମନ ରେ । ୩ ।
ବ୍ରଜ ପ୍ରେମ ଧନ, ଅମୂଲ୍ୟ ରତନ,
ଅନର୍ପିତ ଅନ୍ୟଯୁଗେ ରେ ।
ଧନ୍ୟ କଳିକାଳେ, ବିତରନ କଲେ,
ନାହିଁ ବୈକୁଣ୍ଠର ଭାଗ୍ୟ ରେ । ୪ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ଭାବ ବିନୋଦ

ଗୌରାଙ୍ଗ ଦେଖିଲ ମାତ୍ରେ—
ଭାବେର ଆବେଶେ ରାଧା ରାଧା ବଲି ଡାକେ ।
ସୁରଧୁନୀ ହେରି ଗୋରା ଯମୁନା ଭାବେ—
ଫୁଲବନ ଦେଖି ବୃନ୍ଦାବନ ପଡ଼େ ମନେ ॥
ଭାବେର ଭରମେ ଗୋରା ତ୍ରିଭଙ୍ଗିମ ରହେ ।
ପୀତବସନ ଆର ମୁରଲୀ ଗୃହେ ।

ପ୍ରିୟ ଗଦାଧର କରସ୍ୟା କୋଲେ ।
କୋଥା ଛିଲ କୋଥା ଛିଲ ଗଦଗଦ ବୋଲେ ॥
"ଭବ ଭୁଲି ପଣ୍ଡିତ ରହେ ବାମପାଶେ ।
ନା ଭୁଞ୍ଜୟେ ଏକରଙ୍ଗ ନରହରି ଦାସେ" ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ପ୍ରେମ ପ୍ରକାଶ

କେ ଜାନେ ଗୋ ସଖି ! ଗୌରାଙ୍ଗେର ପ୍ରେମ,
କେ ଜାନେ ତାହାର ରୀତ ।
କବେ ସେ କି ହୟେ, କହନେ ନା ଯାୟେ,
ଦେଖିଲେ ଗୋ ଅଚମ୍ବିତ ॥ ୧ ।
କୋନଭାବ ମନେ, ରଖିୟା ସଘନେ,
ବଲେ ତୁମି କି ନା ସେଇ ?
ଯ ରେ ଦେଖେ ସେଇ, ତାରେ ଜିଜ୍ଞାସଏ,
ଥାକେ କିନା ମନେ ଭାବ ॥ ୨ ।
ଶୁନିୟାଁ ଏମନ, ବଲେ କୋନ ଜନ,
ଏ ନା କି ବାତୁଲ ମତ ?
ଯେ ଜାନେ ସେ ଜାନେ, ଅନ ବା କି ଜାନେ,
ଗଉର ଗୁଣେର ଗତ । ୩ ।
ବ୍ରଜଭବ ବନେ, ଅନ ନାହିଁ ମନେ,
ସଖୀସଖା ପ୍ରେମ ଭାବ ।
ବଲେ ବାହୁତୁଲି, ପ୍ରେମେ ଫୁଲି ଫୁଲି
"ଜାହ୍ନାଁ ମେର ପ୍ୟାରୀ" ସବ । ୪ ।
କୋଥାୟ ଅଛ ଗୋ, ବନୋଦନୀ ଧନୀ !
ବଲିୟା କାନ୍ଦୟେ ଗୋରା ।
ଦାସ ବଳବନ୍ତ; ଭଣେ ଏ ବୈଷ୍ଣବ—
ପଦଧୂଳି ଆମାର୍ ତାରା ! ୫ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ଭାବ ବିନୋଦ

ଗୌରାଙ୍ଗ ବିହରଇ ପରମ ଆନନ୍ଦେ ।
ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ କରି ସଙ୍ଗେ, ଗଙ୍ଗା ପୁଲିନ ରଙ୍ଗେ,
ହରି ହରି ବଲେ ନିଜ ବୃନ୍ଦେ । ଧ୍ରୁ ।
କାଞ୍ଚା କାଞ୍ଚନ ମଣି, ଗୋରା ରୂପ ତାହା ଜିଣି,
ଡଗ ମଗି ପ୍ରେମ ତରଙ୍ଗେ ।
ଓ ନବ କୁସୁମ ଦାମ, ଗଲେ ଦୋଲେ ଅନୁପାମ,
ହେଲନ ନଟବର ଅଙ୍ଗେ । ୨ ।
ପ୍ରିୟତମ ଗଦାଧର ଧରିୟା ସେ ବାମକର,
ନିଜଗୁଣ ଗାଓୟେ ଗୋବିନ୍ଦେ ।
ଭାବେ ଭରଲ ତନୁ, ପୁଲକ କଦମ୍ବ ଜନୁ,
ଗରଜନ ଯୈଛନ ସିଂହେ । ୩ ।
ଈଷତ ହାସିୟା ଛନେ; ଅରୁଣନୟନ କୋଣେ,
ରେସୃତ କିବା ଅଭିଲାଷେ ?
ସଙ୍ଗରି ସେ ସବଖେଲା, ବୃନ୍ଦାବନ ରସଲୀଳା,
କି ବଲବ ବାସୁଦେବ ଘୋଷେ । ୪ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ମହିମା

ଗୌରାଙ୍ଗ ଗୁଣେର ଅପାର ମହିମା କେହୁ ବା ବୁଝିତେ ପାରେ ।
ଗୌର ଭକ୍ତ ବିନେ, ଜାନିବେ କି ଅନେ ଗ୍ରନ୍ଥ ଲିପା ନାହିଁ ଯାରେ
ଗୌର ନାମାମୃତ ଯେ ପାନ କରିଛେ ସେଇ ସେ ହଇଛେ ଧନ୍ୟ ।
ଭଲ ଭୋର ତାପ ତାରଛେ ଧରିଛେ ନାମ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଚଇତନ୍ୟ ।

ବୃନ୍ଦାବନଧାମ ଅପ୍ରାକୃତ ପ୍ରେମ ଅମିୟ ଯୁଗଳ ରସ ।
ଆସ୍ୱାଦନେ ଯେବା ତା'ରେ ଭଜ ଜୀବା ସେଇ ଉଦ୍ଧାରନ୍ତି ବଂଶ
କରୁଣାସିନ୍ଧୁର ଅଭୟ ଲହରୀ ଖେଳୁଛି ଜୀବେର ଉପରେ ।
ବୈଷ୍ଣବ ଦାସ ସେବା ଅଭିଳାଷ ମାଗେ ଅବେ ନିରନ୍ତରେ ।

— — —

ଗୌରାଙ୍ଗ ଲୀଳା ମାଧୁରୀ

ଗୌରାଙ୍ଗେର ଲୀଳା ମାଧୁରୀ ରସ,
ପ ଭ କହେଛେ ଯେ ହୃଦୟ ବଶ ।
ସେଇ ସେ ଜାନଯେ ଗଉର ଗୁନ,
ଯୁଗଲ ରୂପେର ଯୁଗଲ ଭ୍ରମ ।
ଗୌରାଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର ନଦୀୟା ଚାନ୍ଦ,
କୁଲବତୀ ନାରୀ ମୋହନ ଫାନ୍ଦ ।।
ଗୌରାଙ୍ଗ ପରାଣେ ଗୌରାଙ୍ଗ ଜାତି,
ଗୌରବିନେ ଅର କେ ଅଛେ ସାଥି ।।
ଗୌରାଙ୍ଗ କଲପା ବୈଷ୍ଣବ ଦାସ,
ଜୀବନ ଯାଉକ ଏଇ ଅଭିଳାଷ ।।

— — —

ଗୌରାଙ୍ଗ ମାଧୁରୀ

ଚମ୍ପକ ଶୋଣ କୁସୁମ କନକାଚଳ,
ଜିତଲ୍ ଗୌର-ତନୁ ଲାବଣୀ ରେ ।
ଉନ୍ନତ ଗୀମ ସୀମ ନାହିଁ ଅନୁଭବ,
ଜଗମନ-ମୋହନ ଭଙ୍ଗୀମାରେ ।।
ଜୟ ଶଚୀନଂଦନ ତ୍ରିଭୁବନ ବଂଦନ
କଲିଯୁଗ କାଲଭୁଜଗ ଭୟ ଖଣ୍ଡନ ରେ । ଧ୍ରୁ ।
ବିପୁଲ ପୁଲକ କୁଲ ଅକୁଲ କଲେବର,
ଗର ଗର ଅନ୍ତର ପ୍ରେମଭରେ ।

ଲହୁ ଲହୁ ହାସନ୍ତି ଗଦ ଗଦ ଭାଷନି,
ଝର ମନ୍ଦାକିନୀ ନୟନେ ଝରେ ॥
ନିଜ ରସେ ନାଚ ତ ନୟନ ଢୁଲାଓତ,
ଗାଓତ କତ କତ ଭକତ ମେଲି ।
ଯୋ ରସେ ଭାସି ଅବଶ ମହୀମଣ୍ଡଳ,
ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ ତହିଁ ପରଶ ନା ଭେଲ ॥

ଗୌରାଙ୍ଗେର ସଂକୀର୍ତ୍ତନ

ଚୌଦିଗେ ଗୋବିନ୍ଦ ଧ୍ୱନି, ଶୁନି ପହୁଁ ହାସେ ।
କମ୍ପିତ ଅଧରେ ଗୋରା ଗଦଗଦ ଭାଷେ ॥
ଭାଲ୍‌ରେ ଗୌରାଙ୍ଗ ନାଚେ ସଙ୍ଗେ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ।
ଅବନୀ ଭାସଲ ପ୍ରେମେ ରାୟ ରାମାନନ୍ଦ ॥
ମୁକୁନ୍ଦ ମୁରାରି ବାସୁ ହେର ଆଇସ ବଲି ।
ତୋମା ସବାର ଗୁନେ କାନ୍ଦେ ପରାନ ପୁତଲି ॥
ଆର ଯତ ଭକ୍ତବୃନ୍ଦ ଆନନ୍ଦେ ବିଭୋର ।
ବସୁ ରାମାନନ୍ଦ ତାହେ ଲୁବଧ-ଚକୋର ।

ଜୟ ରେ ଜୟ ରେ ଗୋରା, ଶ୍ରୀ ଶଚୀନନ୍ଦନ;
ମଙ୍ଗଳ ନଟନ ସୁଠାମ ।
କୀର୍ତ୍ତନ ଆନନ୍ଦେ, ଶ୍ରୀବାସ ରାମାନନ୍ଦେ;
ମୁକୁନ୍ଦ ବାସୁ ଗୁନ ଗାନ ।
(ଦ୍ରାଂ ଦ୍ରାଂ) ଦ୍ରିମିକି ଦ୍ରିମିକି ଦ୍ରିମି ମାଦଲ ବାଜତ,
ମଧୁର ମଞ୍ଜୀର ରସାଲ ।
ଶଙ୍ଖ କରତାଲ, ଘଣ୍ଟାରବ ଭେଲ;
ମିଲଲ ପଦତଲ ତାଲ ।

ଦେଖାଇ ଦେଇ ଗୋରା   ଅଙ୍ଗେ ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ,
ଢୋ ଦେଲ ମାଲତୀର ମାଲ ।
ପୀରତି ଫୁଲ ଶରେ,   ମରମ ଭେଦେଲ;
ଭ୍ରବେ ସହଚରୀ ଭୋର ।
ଚୋରି କହତ ଗୋରା,   ଜାନକୀ ବଲ୍ଲଭ
ରାଧାର ପ୍ରେମ ପାଁଚ ବାନ ।
ନୟନାନନ୍ଦେର ମନେ,   ଆନ ନାହିଁକ ଜାନେ;
ଆମାର ଗଦାଧରେର ପ୍ରାନ ॥

———

ଗୌରାଙ୍ଗେର ରୂପ

ତପତ-କାଞ୍ଚନ-କାନ୍ତି କଲେବର,
ଉନମତ ଭାବର ଭଙ୍ଗୀ ।
କରିବର କର ଜିନି,   ବାହୁର ସୁବଳନି;
ବିଧି ଗଢ଼ଲ ବହୁରଙ୍ଗୀ ।
ଗୋରା ରୂପ ଜଗ-ମନୋହାରୀ—
ଆପନ ବୈଦଗଧି,   ବିଧାତା ପ୍ରକାଶଲ,
ବଧିତେ କୁଲବତୀ ନାରୀ ।
ଆପାଦ ମସ୍ତକ,   ପୁଲକେ ପୂରିତ;
ପ୍ରେମେ ଛଲ ଛଲ ଆଁଖି ।
ଆପନ ଗୁନ ଶୁନି,   ଆପହି ରୋଉତ;
ହେରି କାନ୍ଦୟେ ପଶୁପାଖୀ ।
ଗୁଁଦ ଚନ୍ଦ୍ରିକା,   କୁମୁଦ ମଲ୍ଲିକା;
ଜିନିୟା ମୃଦୁ ମନ୍ଦହାସ ।
ମଧୁର ବଚନେ   ଅମିୟା ସିଞ୍ଚନେ;
କହନି ଅନନ୍ତ ଦାସ ।

———

ଦେଖ ଦେଖ ସୁନ୍ଦର ଶଚୀନନ୍ଦନା ।
ଅଜାନୁ ଲମ୍ବିତ ଭୁଜ ବାହୁ ସୁବଲନା ॥
ମତ୍ତ ମତ୍ତହାତୀ ଜିତି ଗତି ଚଲନା ।
କଣ୍ଠେ ମାଲତୀ ମାଳ ଗୋରା ଅଙ୍ଗେ ଦୋଲନା ॥
ଶରଦ ଇନ୍ଦୁ ଜିନି ସୁନ୍ଦର ବଦନା ।
ପ୍ରେମ ଆନନ୍ଦ ବାରି ପୂରିତ ନୟନା ।
ସହଚର ଲଇ ରଙ୍ଗେ ଅନୁକ୍ଷଣ ଖେଲନା ।
ନବଦ୍ୱୀପ ମାଝେ ଗୋରା ହରି ହରି ବୋଲନା ।
ଅଭୟ ଚରଣାରବିନ୍ଦେ ମକରନ୍ଦ ଲୋଭନା,
କହୟେ ଶଙ୍କର ଦାସ ଅଖିଲ ଲୋକ ତାରଣା ।

ଗୌରାଙ୍ଗେର ଭାବ ବିଳାସ

ନାଚେ ଗୋରା ପ୍ରେମେ ଭୋର କ୍ଷଣେ ବଲେ ହରି ।
କ୍ଷଣେ ବୃନ୍ଦାବନ, କରୟେ ସ୍ମରଣ
କ୍ଷଣେ କ୍ଷଣେ ପ୍ରାଣେଶ୍ୱରୀ ।
ଯାବକ ବରଣ, କଟିର ବସନ,
ଶେ ଭାବରେ ଗୋରାରାୟ ।
କଞ୍ଚନ କଖନ, ଯମୁନା ବଲିୟାଁ;
ସୁରଧୁନୀ ତୀରେ ଧାୟ ।
ତାଥଇ ତାଥଇ, ମୃଦଙ୍ଗ ବାଜଇ;
ଝନ ଝନ କରତାଲ ।
ନୟନ ଅମ୍ବୁକେ, ବହେ ସୁରଧୁନୀ;
ଗଲେ ଦୋଲେ ବନମାଲ ।
ଆନନ୍ଦ-କନ୍ଦ, ଗଉର ଚନ୍ଦ୍ର;
ଅକିଞ୍ଚନେ ବଡ଼ ଦୟା ।
କିନ୍ତୁ ଦାସ, କହତ ଅଣ,
ଓ ପଦ ପଙ୍କଜ ଛାୟା ।

ଗୌର ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ମହିମା

ନିତାଇ ଚୈତନ୍ୟ ଦୁଇ ଭାଇ ଦୟାର ଅବଧି ।
ଶିବ ବ୍ରହ୍ମାର ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ପ୍ରେମ ଯାଚେ ନିରବଧି ।
ଚାରି ବେଦେ ଅନ୍ୱେଷୟେ ଯେ ପ୍ରେମ ପାଇତେ ।
ହେନ ପ୍ରେମ ଦୁଇ ଭାଇ ଯାଚେ ଅବିରତେ ।
ପତିତ ଦୁର୍ଗତ ଯତ, କଲିହତ ଯାରା ।
ନିତାଇ ଚୈତନ୍ୟ ବଲି ନାଚେ ଗାଏ ତାରା ।
ଭୁବନମଙ୍ଗଳ ଭେଲ ସଙ୍କୀର୍ତ୍ତନ ରସେ ।
ସହସ୍ର ଅନନ୍ତ କାନ୍ଦେ ନାପାଇୟାଁ ଶେଷେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ରୂପ

ବିଶ୍ୱମ୍ଭର ମୂର୍ତ୍ତି ଯେନ ମଦନ ସମାନ ।
ଦିବ୍ୟ ଗନ୍ଧମାଲ୍ୟ, ଦିବ୍ୟ ବାସ ପରିଧାନ ।
କି ଛାର କନକଜ୍ୟୋତି, ସେ ଦେହେର ଆଗେ ?
ସେ ବଦନ ଦେଖିତେ, ଚାନ୍ଦେର ସାଧ ଲାଗେ ।
ସେ ଦନ୍ତ ଦେଖିତେ କୋଥା ମୁକୁତାର ଦାମ ।
ସେ କେଶ-ବନ୍ଧନ ଦେଖି; ନା ରହେ ଗେୟାନ ।
ଦେଖିତେ ଆୟତ ଦୁଇ ଅରୁଣ ନୟନ ।
ଆର କି କମଲ ଆଛେ ହେନ ହୟ ଜ୍ଞାନ ।
ସେ ଆଜାନୁ-ଲମ୍ବ ଦୁଇ ହୃଦୟ ସୁପୀନ ।
ତହିଁ ଶୋଭେ ଶୁଭ୍ର ଯଜ୍ଞ ସୂତ୍ର ଅତି କ୍ଷୀଣ ।
ଲଲାଟେ ବିରାଜେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ-ତିଲକ ସୁନ୍ଦର ।
ଆଭରଣ ବିନେ ସର୍ବ୍ବ ଅଙ୍ଗ ମନୋହର ।
କିବା ହୟ କୋଟି ମନ ସେ ନଶୀ ଗୃଦ୍ଧତେ ।
ଏ ହାସ ଦେଖିତେ କିବା ଭାଗ୍ୟେ ଅଟ୍ଟିତେ ।

ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ-ଚନ୍ଦ ଜାନେ ।
ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସ ଛୁଚ୍ଛୁ ପଦଯୁଗେ ଗାନେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗର ଭାବାବେଶ

ବିମଲ ହେମ ଜିନି, ତନୁ ଅନୁପମରେ;
ତାହେ ଶୋଭେ ନାନା ଫୁଲ ଦାମ ।
କଦମ୍ବ କେଶର ଜିନି, ଏକଟି ପୁଲକରେ;
ତାର ମାଝେ ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଘାମ ।
ଜିନି ମଦମତ୍ତ ହାତୀ ଗମନ ମନ୍ଥର ଅତି;
ଭାବାବେଶେ ଢୁଲି ଢୁଲି ଯାୟ ।
ଅରୁଣ-ବସନ ଛବି, ଜିନି ପ୍ରଭାତେର ରବି,
ଗୋରା ଅଙ୍ଗେ ଲହରୀ ଖେଲାୟ ।
ଚଳିତେ ନା ପାରେ, ଗୋରାଚନ୍ଦ ଗୋସାଇଁରେ;
ପାଠାନ୍ତର—
(ଚଳିତେ ନାହିଁକ ପାରେ, ଗୋରାଚନ୍ଦ ହେଲେ ପଡ଼େ)
ଚଳିତେ ନା ପାରେ ଅଧ ବୋଲ ।
ଭାବେ ଅବେଶ ହୈୟା, ହରି ହରି ବୋଲାଇୟାଁ,
ଅଚଣ୍ଡାଲେ ଧରି ଦେଇ କୋଲ ।
ଏ ସୁଖ ସମ୍ପଦ କାଳେ, ଗୋରା ନା ଭଜିନୁ ହେଲେ
ହେନ ପଦେ ନା କରିନୁ ଆଶ ।
ଶ୍ରୀ କୃଷ୍ଣ ଚୈତନ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର, ଠାକୁର ଶ୍ରୀ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ,
ଗୁଣ ଗାୟ ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସ ।

ଗୌରାଙ୍ଗେର ବିରହ

ବିରଲେ ବସିୟା ଏକେଶ୍ୱର, ହରି ନାମ ଜପେ ନିରନ୍ତର ।
ଅବ ଅବତାର ଶିରୋମଣି, ଅକିଞ୍ଚନ ଜନ ଚିନ୍ତାମଣି ।
ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନ ମାଖା ଗାୟ, ଧୂଲିବିନୁ ଆନ ନହିଁ ଭାୟ ।
ମଣିମୟ ରତନଭୂଷଣ, ସ୍ୱପନେ ନା କରେ ପରଶନ ।
ଛାଡ଼ିଲ ଲଷିମୀ ବିଲାସ, କାଥା ଲାଗି ନିଲ ଛିଲେ ବାସ ।
ଛାଡ଼ିଲ ବନ ମାଲା ବାଂଶୀ, ଏବେ ଦଣ୍ଡ ଧରିୟା ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ।
ଦାସ ବିଲାସ ଜପେଛି, କାଁଦିୟା ଫୁଲାୟା ଦୁଟି ଅଖି ।
ବିଲୁଣ୍ଠ କରିୟାଁ ପ୍ରେମଧନ, ସଙ୍ଗେ ଲୟା ସବ ଅକିଞ୍ଚନ ।
ପ୍ରେମଜଲେ କରିଲ ସିନାନ, କହେ [illegible]ବାସୁ ବଦରେ ପରାନ ।

ଗୌରାଙ୍ଗେର ନୃତ୍ୟାଦି

ଭାବେ ଭରଲ ତନୁ   ଅନୁପମ ହେମରେ;
ଅହନିଶି ନିଜରସେ ଭୋର ।
ନୟନ ଯୁଗଲ ପ୍ରେମ—   ବହେ ଝର ଝର ରେ,
ଭୁଜ ତୁଲି ହରି ହରି ବୋଲ ।
ନାଚତ ଗୌର କିଶୋର   ମୋର ପହୁଁରେ,
ଅଭିନବ ନବଦ୍ୱୀପ ଚାନ୍ଦ ।
(“ଭାବଭରେ ହେଲନ,   ଭାବଭରେ ଦୋଲନ,
ପ୍ରତିଅଙ୍ଗେ ମନମଥ ଫାନ୍ଦ ।)
ଜିତଲ ଚାମ୍ପଫୁଲ—   ପୁଲକ ମୁକୁଲ ରେ.
ପ୍ରତି ଅଙ୍ଗ ଅଙ୍ଗ ବିଥାର ।
ଭ୍ରମଭରେ ଗରଗର,   ଚଲଇ ଖଲଇ ରେ,
ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ ବଲିହାରି ।

ଗୌରାଙ୍ଗର ଭାବ

ଭାବଭରେ ଗରଗର ଚିତ୍ତ ।
ହାନେ ଉଠେ ଝଟେ ବୈସେ ନାହାୟ ସମ୍ବିତ ।
ଅତିରସେ ନାହିଁ ବାନ୍ଧେ ଥେହ ।
ସତର ସତର କାନ୍ଦେ ପୂର୍ବ-ସନେହ ।
ନାହେ ପ   ଗୋରା ନଟରଙ୍କ ।
କି ଲାଗି ଗୋକୁଳ ପତି ସଂକୀର୍ତ୍ତନ-ମାଝେ ? ॥
ପ୍ରିୟ ଗଦାଧର କରେ ଧରି ।
ମରମ କଥାଟି କହେ ଫୁକରି ଫୁକରି ।
ଡଗମଗ ଅନନ୍ଦ ହିଲ୍ଲୋଲେ ।
ଲୁଲିୟା ଲୁଲିୟା ପଡ଼େ ପଣ୍ଡିତେର କୋଲେ ।
ଗୋରାରସେ ସବ ରସମୟ ।
ନା ଦରବେ ବଲରାମ ପାଷାଣ ହୃଦୟ ।

———

ଗୌରାଙ୍ଗର ରୂପ

ମଦନ ମୋହନ ରୂପ ଗୌରାଙ୍ଗସୁନ୍ଦର ।
ଲଲାଟେ ତିଲକ ଶୋଭେ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ମନୋହର ।
ତ୍ରିକଚ୍ଛ-ବସନ ଶୋଭେ କୁଟିଳ କୁନ୍ତଳ ।
ପ୍ରକୃତି ନୟନ ଦୁଇ ପରମ ଚଞ୍ଚଳ ।
ଶୁଭ୍ର ଯଜ୍ଞସୂତ୍ର ଶୋଭେ ବେଢ଼ିୟା ଶରୀରେ ।
ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପେ ଅନନ୍ତ ଯେ ହେନ କଲେବରେ ।
ଅଧରେ ତାମ୍ବୂଳ, ହାସେ ଅଧିକ ଢୁଲିୟା ।
ଯାଙ୍ଗ ବୃନ୍ଦାବନ ଦାସ ସେ ରୂପ ନିଛିୟା ।

———

ଶ୍ରୀ ଗୌରଚନ୍ଦ୍ରର ନୃତ୍ୟ

ମଣ୍ଡଳ କରିୟା ସହଚରବ୍ର, ତାର ମାଝେ ଗୋରା ନଟବରେ ।
ନାଚେ ବିଶ୍ୱମ୍ଭର, ସଙ୍ଗେ ଗଦାଧର;
ନାଚେ ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ସ୍ୱସୂରେ ।
ପୂରବ କୌତୁକ, ଭୁଞ୍ଜେ ପ୍ରେମ ସୁଖ;
ସ୍ୱଭାବ ଲୁଣ୍ଠିୟା ପାୟୁ ରେ ।

ଗୌରାଙ୍ଗେର ଭାବ

ରସ ପରପଟୀ ନଟ, କୀର୍ତ୍ତନ ଲମ୍ପଟ,
ଭକ୍ତ ଭକ୍ତ ରଙ୍ଗୀ ସଙ୍ଗୀ [illegible]ସଙ୍ଗେ ।
ଯାହାର କଟାକ୍ଷେ, ଲଛିମୀ ଲଖେ ଲଖେ,
ବିଲସଇ ବିଲୋଲ ଅପାଙ୍ଗେ ॥
ଶୁନି ବୃନ୍ଦାବନ ଗୁନ, ରସେ ଉନମତ ମନ;
ଦୁବାହୁ ତୁଲିୟା ବଲେ ହରି ।
ପରେ ନାଚେ ନଟରାୟ, ଭତ ଧାରା ବସୁଧାୟ;
ଦୁନୟନେ ପ୍ରେମେର ସାଗର ॥
ପୁଲକ ପ୍ରକୃତପର, ମଦନ ମନୋହର,
କେବଲ ଲାବଣ୍ୟ ରସସୀମା ।
ରସେର ସାଗର ଗୌର, ବଡ଼ଇ ଗମ୍ଭୀର ଧୀର,
ନା ଗୁଣିଲ ନାଗରୀ ଗରିମା ॥
ତ୍ରିଭୁବନ ସୁନ୍ଦର ଜିନ୍ଧିତ ଭନ୍ଦର,
ସୁବଳିତ ବାହୁ ବିଶାଲେ ।
କୁଙ୍କୁମ ଚନ୍ଦନ, ମୃଗମଦ ଲେପନ
ଛନ୍ଦେ ବାସୁ ତନୁ ପଦତଳେ ।

ଗୌରଚନ୍ଦ୍ରର ମାହାତ୍ମ୍ୟ

ଶ୍ୟାମର-ଗୌର-ବରନ ଏକ ଦେହ ।
ପାମର ଜନ ଇଥେ କରୟେ ସନ୍ଦେହ ।
ସୌରଭେ ଅଗୋର ମୂରତି ଦେସାର ।
ପାଓଲ ଭେଲ ଯୈଛେ ଫୁଲ ସହକାର ।
ଗୋପ ଜନମ ପୁନଃ ଦ୍ୱିଜ ଅବତାର ।
ନିଗମ ନା ପାଓଲ୍ ନିଗୂଢ଼ ବିହାର ।
ପ୍ରକଟ ଭଇଲ୍ ହରି ନାମ ବାଖାନ ।
ନାରୀ-ପୁରୁଷ-ମୂର୍ଖେ, ନା ଶୁନୟେ ଆନ ।
ନିପୁର ଚରଣ-କମଲ-ମଧୁପାନ ।
ସରସ-ସଙ୍ଗୀତ, ଜଗରଞ୍ଜନ ଗାନ ॥

ଗୌରାଙ୍ଗ ମାଧୁରୀ

ସହଜଇ କାଞ୍ଚନ ଗୋରା । ମଦନମନୋହର ବଦ୍ୟସ କିଶୋରା ।
ତ ହେ ଧରୁ ନଟବର ବେଶ । ପ୍ରତିଅଙ୍ଗେ ତରଙ୍ଗିତ ରସେର ଆବେଶ ।
ନାଚତ ନବଦ୍ୱୀପଚନ୍ଦ୍ର । ଜଗଜନ ନିମଗନ ପ୍ରେମ ଅନନ୍ଦ ॥
ବିପୁଲ ପୁଲକ ଅବଲମ୍ବେ । ବିକଶିତ ଭେଲକଦମ୍ବେ ଭାବ କଦମ୍ବେ ।
ନୟନେ ଗଳୟେ ଘନ ଲୋର । କ୍ଷଣେ ହସେ କ୍ଷଣେ କାନ୍ଦେ ଭାବେ ବିଭୋର ।
ରସଭରେ ଗଦ ଗଦ ବୋଲ । ଚରନ ପରଶେ ଛିତି ଅନନ୍ଦ ହିଲ୍ଲୋଲ ॥
ପୂରଲ ଜଗଜନ ଆଶ । କେବଲ ବଞ୍ଚିତ ଗୋବିନ୍ଦ ଦାସ ।

ଗୌରାଙ୍ଗ ସନ୍ନ୍ୟାସ

(ନଦୀୟା ନାଗରୀଗଣେର ଉକ୍ତି)

ଶୁନ ଶୁନ ସଜନୀ ଗୋ, ଏ କି ବିପରୀତ ।
ଗୌରାଙ୍ଗ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ହେଲେ ତାର ହବେ ହିତ ଗୋ ।।
ସଚୀ ମାତା କାନ୍ଦେ ଦୁଃଖେ ଭୂମେ ପଥ ଲୋଡ଼ିୟା ।
ବିଷ୍ଣୁପ୍ରିୟା ଦଶା ଅନ ଲୋଡ଼ିୟା ଲୋଡ଼ିୟା ଗୋ ! ।।
ଉଣ୍ଡିକ ନଗର ହଲ ଉଣ୍ଡିକ ସମାନ ।
ଅହା କି ହଇଲ ସଇ । କି ନା ହୟେ ପ୍ରାନ ଗୋ । ।
ନଦୀୟା ନଗରେ ଯେତତ କୁଲବତୀ ବାଲା ।
ଗୌରାଙ୍ଗ ହଇୟାଛିଲ ସବାର କଣ୍ଠମାଲା ଗେ । ।।
ଅବେ ନାରଦୟ ହମୃ ଛେଡ଼େଗେଲ ସେଇ ।
କେମନେ ବାଁଚିବ ଆମି ବଲ ବଲ ଶୁଇ ଗୋ ? ।।
ଧଇର୍ଯ୍ୟ ଧରିତେ ନହେ ଗୌରାଙ୍ଗ ବିହୀନେ ।
ନା ଯାବେ ଭୋଜନ ମନୁ ଶୟନେ ସ୍ୱପନେ ଗୋ । ।।
ଅଜ୍ଞ ହେଇତେ ନବଦ୍ୱୀପ ଅଲୋକ ବିନାଶ ।
ଗୌର ଗୌର ବଲି କାନ୍ଦେ ବଇଷ୍ଣବ ଦାସ ଗୋ । ।।

କଟକ ଦାଶରଥି ପ୍ରେସରେ ଶ୍ରୀ ଦାଶରଥି ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା
ମୁଦ୍ରିତ—୧୯୫୭

ବିଜ୍ଞାପନ

ନିମ୍ନଲିଖିତ ପୁସ୍ତକମାନ **ଦାଶରଥି ପୁସ୍ତକାଳୟ**ରେ ବିକ୍ରୟାର୍ଥେ ଗଚ୍ଛିତ ଅଛି । ଗ୍ରାହକମାନେ ଅନୁସନ୍ଧାନ କଲେ ସୁଲଭ ମୂଲ୍ୟରେ ପାଇପାରିବେ ।

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭାଗବତ ୧ ସେଟ୍		ଟ ୧୦୲
ବତିଶ ସିଂହାସନ		ଟ ୧୲
ବିଦଗ୍ଧ ଚିନ୍ତାମଣି		ଟ ୪୲
ଛନ୍ଦ ରତ୍ନାକର		ଟ ୧୲
ଅଷ୍ଟପ୍ରହରୀ ନାମ ସଂକୀର୍ତ୍ତନ		ଟ ୦୳
ବାରବୁଲ କାହାଣୀ ସେ ୧ ଟ୍		ଟ ୩୳
ଖୁଲଣା ସ୍ତୁତି		ଟ ୧।
ମଥୁରାମଙ୍ଗଳ		ଟ ୦ ୴
ମାର୍କଣ୍ଡେୟ ପୁରାଣ		ଟ ୨୳
କାର୍ତ୍ତିକ ମାହାତ୍ମ୍ୟ		ଟ ୧୲
ମାଘ ମାହାତ୍ମ୍ୟ		ଟ ୧୲
ରସକଲ୍ଲୋଳ		ଟ ୨୳
ବେତାଳ ପଞ୍ଚବିଂଶତି		ଟ ୧।
ଶ୍ରୀଭଦ୍ରଲାସ		ଟ ୧୲
ଷୋଳପାଲ୍ଲ ୧ ସେଟ୍	(ବନ୍ଧାଇ)	ଟ ୩୲
ସପ୍ତକାଣ୍ଡ ରାମାୟଣ	,,	ଟ ୭୲
ବିଚିତ୍ର ଭାରତ ସେ୧ଟ		ଟ ୮୲
ଠାକୁର ପୂଜା ପଦ୍ଧତି	,,	ଟ ୫୲
ବିବିଧସାର ସଂଗ୍ରହ	,,	ଟ ୬୲
ଆୟୁର୍ବେଦ ଦର୍ପଣ	,,	ଟ ୬୲

ଦାଶରଥି ପୁସ୍ତକାଳୟ

ବାଲୁବଜାର, ପୋଃ ଅଃ ଚାନ୍ଦିନୀଚୌକ-୭୫୩